

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 92

Číslo: 35

26. srpna 2012

Cena: 8 Kč

VRŠOVICKÉ DIVADLO MANA VSTUPUJE DO ČTVRTÉ SEZÓNY

Myšlenka obnovit prostor nejstaršího a jediného klasického divadla ve Vršovcích známého pod názvem Jiráskovo divadlo se datuje do 90. let 20. století, kdy Církev československá husitská jako majitel objektu Husova sboru na Moskevské třídě opět získala možnost svobodně nakládat se svým majetkem. Součástí chrámové stavby Husova sboru byl od počátku též velkoryse koncipovaný divadelní sál. Vršovice – a dnes vlastně i celá Praha 10 tak získaly jediný skutečně divadelní prostor. Ačkoliv se divadlo na území městské části Praha 10 hrávalo a dodnes hraje na nejrůznějších místech – tím jediným klasickým divadlem co se týče stavebních dispozic bylo a zůstává někdejší Jiráskovo divadlo v Husově sboru. Jeho nejslavnější éra spadá do let 1947 až 1965, když zde působil ochotnický spolek Bozděch. Díky němu se stalo divadlo známé nejen vršovické veřejnosti, ale sjížděli se sem diváci, herci i režiséři z celé Prahy. Celá řada hereckých osobností vzešla z prostředí této ochotnické scény. Právě tady si režisér Otomar Krejča vyhlédl tehdy mladičkou Miriam Kantorkovou pro své divadlo. Začínal zde Jiří Havel, Viktor Maurer a celá řada dalších. Hostovali zde Dana Medřická, Václav Vydra i jiní. To všechno byla slavná minulost, na kterou navázat byl sice nápad ušlechtilý, ale vzhledem ke stavu, v jakém církev zcela zdevastovaná a minulými „hospodáři“ prohodopodařený a vybydlený majetek přebírala, značně utopický. Že se zde opět bude hrát divadlo si ještě před několika lety málokdo pomyslel. Jako rozhodující se ukázala myšlenka nevzdát se a pokračovat v obnově navzdory nepříznivým okolnostem. Obnova Jiráskova divadla díky tomu získala unikátní charakter. V době, kdy celá řada divadel v Praze končí anebo utlumuje svou činnost, získávají Vršovice opět „svoje“ divadlo. S ho-

nosností divadla, které mají k dispozici vinohradští se sice porovnávat nemůže, ale svérázný génus loci, který mu vtiskli jeho stavitelé před více než osmdesátí lety, mu zůstal. Postupná obnova je vedena v duchu zachování co nejvíce původních prvků této scény. Polstrované sedačky v našem divadle nenajdete, namísto nich jsme složitým pátráním dohledali původní divadelní sedadla od firmy Thonet; svérázná je také zachovalá protipožární opona v podobě sedm metrů široké plechové rolety dokonce s dobou reklamou na automobil Praga. Takovou mají v Praze už jen v Paláci Akropolis na Žižkově – tam ovšem bez reklamy. Citlivost úprav je mimo jiné dána také tím, že zpracování projektové dokumentace obnovy hlavního sálu vzal na sebe renomovaný herec a architekt v jednom (šumný) David Vávra. Obnova divadla je z velké míry realizována svépomocí z vlastních prostředků majitele objektu a z darů příznivců. Kladné odezvy se dočkalo toto dílo i ze strany vedení radnice Městské části Praha 10. Její starosta ing. Milan Richter u příležitosti 80. výročí trvání Jiráskova divadla ve Vršovcích při osobní návštěvě deklaroval ochotu podpořit myšlenku obnovy nejstaršího divadla na území Prahy 10. Z grantové podpory radnice se tak podařilo v loňském roce dovybavit divadlo světelnou a zvukovou technikou, v letošním roce z těchto prostředků vzniká nová opona a látkové výkryty hlavního sálu divadla. Do nové etapy svého života vstupuje někdejší Jiráskovo vršovické divadlo pod novým názvem Vršovické divadlo MANA. Klade si za cíl být divadlem duchovních hodnot při plném respektu k široké pluralitě lidských postojů, názorů a zájmů. Svou uměleckou a dramaturgickou tvář získává divadlo postupně. Víťaným spolupracovníkem a novým uměleckým i pro-

Dokončení na str. 3

Setkání dětí v Příbyslavi 2012 - viz str. 3

SETKÁNÍ MLÁDEŽE TENTOKRÁT V OLMOUCI

Během prodlouženého víkendu od 27. do 30. září 2012 se uskuteční již IV. ročník celocírkevního setkání mládeže. Tentokrát se setkáme v nádherném historickém univerzitním městě Olomouci. Mottem letošního setkání mládeže je text z Janova evangelia: „Já jsem světlo světa.“ (Jan 8,12). Srdečně zveme všechny mladé lidi z Církve československé husitské i jejich přátele či sympatizanty. Mládež se může těšit na čtyřdenní program doslova nabitý zážitky. Na rozdíl od předchozích ročníků bude program variabilní, takže si každý bude moci vybrat dle svého gusta. Každý den zahájíme i ukončíme společnou pobožností. Ranní pobožnosti si připraví zájemci z řad mládeže, večerní pobožnosti povedou duchovní, kteří jsou součástí přípravného týmu. Páteční i sobotní dopoledne bude

věnováno diskusím nad aktuálními otázkami, týkajícími se života mladého věřícího člověka v současném sekularizovaném světě. V neformálních rozhovorech nad kávou při tzv. „world café“ se budou mladí lidé zamýšlet i nad současným stavem naší církve, budou odhalovat její specifika i úskalí a dostatek prostoru bude i pro formulování jejich vizí a návrhů do budoucna.

Páteční i sobotní odpoledne se uskuteční tzv. workshopy – volitelné „dílny“ s rozličnou tematikou. Každý den bude možné se účastnit dvou workshopů a to od 14 a od 16 hodin. Zatím máme přislíbeny tyto aktivity: Workshop s ekologickou tematikou „Já jsem úsporné světlo světa, aneb jak poznat, je-li osvětlení úsporné“ povede Ing. Ladislav Chmela z Moravské vysoké školy v Olomouci. Druhá zajímavá dílna se bude nazývat „Posviťme si na média, aneb negativní vliv médií“ a tu povede PhDr. Jan Pospíšil, Ph.D., také vyučující na Moravské vysoké škole v Olomouci. Prožitkově-biblickou dílnu na text o světle z Markova evangelia povede absolvent Husitské teologické fakulty Mgr. Jiří Hempl. Žongléřskou dílnu, kde se mladí lidé budou moci naučit základy žonglování a různé kejkle povede zkušený klaun a žonglér z Prostějova. Stejně tak bubenickou dílnu, kterou pro veliký úspěch budeme jako jedinou opakovat i v rámci letošního ročníku, povede zkušený bubeník, student konzervatoře a bývalý člen formace Jumping Durms, Petr Hanák. Nebudou chybět ani semináře ryze teologické. Dílnu na téma „Lesk a bída života singels“ povede doc. Damián Němec, řeholní bratr, který vyučuje na Univerzitě Palackého církevní právo. Prof. Ctírad Václav Pospíšil, teolog, vyučující na třech teologic-

kých fakultách v ČR, povede workshop na téma „Kristus je náš spasitel“. Milovníci sportu či lidé, kteří se raději pohybují než aby se zamýšleli nad humanitními tématy, si budou moci zvolit projížďku v dračí lodi či turnaj ve Frisbee Ultimate. S tímto moderním sportem, při kterém soupeří dva týmy a cílem je vhodit co nejvícekrát létající talíř (frisbee) do branky soupeře, nás seznámí bývalý hráč Prague Devils, nejlepšího týmu ve Frisbee Ultimate v ČR, Ladislav Chmela. Studenti oboru dějiny umění z Olomoucké univerzity si pro účastníky setkání mládeže připraví několik prohlídek historické Olomouce s odborným výkladem, které také budou na pořadu mezi volitelnými aktivitami v pátek a v sobotu odpoledne.

Třešinkou na dortu letošního setkání mládeže bude koncert špičkové folklórní hudební skupiny Hradišťan, jehož texty jsou velmi často protkány křesťanskými obrazy či biblickými verši. Hradišťan exkluzivně pro naši mládež vystoupí v Husově sboru v Olomouci v sobotu 28. září večer. Na základě přání účastníků minulých ročníků setkání mládeže, bude věnováno více času společným diskusím, i prostoru pro neformální rozhovory a vzájemné poznávání se. Po celou dobu trvání akce budou přítomni i duchovní, se kterými budou mít mladí lidé možnost se setkat k osobním rozhovorům.

Zájemci celé akci laskavě poskytla náboženská obec v Olomouci, sídlící na adrese U Husova sboru 538. Ubytování i stravování bude zajištěno nedaleko tohoto sboru. Účastnický poplatek činí 500 Kč a bude splatný na místě. Přihlášky se jménem, adresou, e-mailovým kontaktem, telefonem a rokem narození, prosím, zasílejte na

Dokončení na str. 3

USPOŘÁDAT BIBLISTICKOU KONFERENCI?

Nedávno proběhla v ústředí naší církve dvoudílná konference o liturgii a byla velice užitečná. V Českém zápasu se o ní také psalo. Patřím ke generaci, která vystudovala teologii v předkompjútrové době. A jak pracovat s biblickým textem v jeho elektronické podobě, respektive jak to dělat dostatečně efektivně, se musím domýšlet. Myslím, že by bylo užitečné, kdyby nám (nejen mně) k tomu odborníci něco řekli. Kromě toho od té doby vzniklo několik nových kvalitních překladů Bible. Kdysi jsme pokládali za samozřejmost používat překlad ekumenický, s tím, že se na kralický nemá zapomínat, a ještě starší generace pak měly jen ten kralický. Pokud jde o ta nová moderní přetlu-

močení: recenze sice známe, ale jde o to, jak je používat v praxi. Kdyby teolog každý verš srovnával ve všech dostupných překladech, příliš se ponořuje do pouhé litery Písma, a to není účel. To je práce spíše pro ty, pro něž to představuje jejich zvláštní osobní charisma. A nejde jen o překlady Bible, ale i o další biblickou literaturu. Od té doby vyšly další biblické slovníky. Přičemž je iluzí, že co je nejnovější, musí být i nejlepší – Novotného Biblický slovník určitě zůstane užitečný ještě mnoho desetiletí. Ovšem opět zde platí, že porovnávat veškerou dostupnou literaturu snižuje efektivnost práce, pokud není člověk vysloveně vědec – bibliista. A za další – biblická věda je dnes dále, než v době, kdy jsme dostudo-

vali, a bylo by tedy užitečné upozornit na literaturu, která od té doby vyšla. I když stále hledám nové knihy, tak člověku snadno něco unikne. Když jsem např. nedávno objevil Finkensteiny knihy, byl jsem příjemně překvapen. Literatura je dnes stále kvalitnější, ale jde o to ji umět využívat. Všechno jde, ale člověk se věnuje svému úzkému problému, a je tudíž dobré, aby ho odborníci z oborů, které jsou pro něj pomocné, dobře nasměrovali. A tak jsem se rozhodl napsat tento článek. Podat návrh na ústřední radu nebo Husitskou teologickou fakultu je jedna věc, ale jde mi o to, zdali naše teologická veřejnost také vidí tuto otázku jako zásadní.

Pavel Benda

Ctnosti a neřesti se zapisují do tváře

Znáte ty věčně našťavané tváře některých lidí, kteří s ničím nejsou spokojeni, pořád se něčeho obávají a otravují druhým život svými náladami? Výkyvy jejich nálad vám připomenou houpačku. Přitom ti okolo mají obdobné starosti a nemají jich často o nic méně. Svě nelibosti a nezdary však z ohleduplnosti nedávají tolik najevo. Břemena života nesou statečněji a dokáží pečovat o svou duši. Existují také jedinci, kteří se permanentně tváří, jako by jim ulétly včely. „Tvař se mile a ne tak, jako by ti hračky spadly do kanálu. Vždyť ti nic moc neschází. Není to slušné být nevrlý. A s lidmi se máš učit vyjít a ne je otrávit a odbourat, že o tebe pak nebudou stát,“ napomenuli bychom své děti. Ale u dospělých to už tak snadno nejde. Někteří jedinci se zase tváří plaše, jako by tady ani nebyli a nejrady by někam zalezli. Proč? Plachost je jakž takž přijatelná, když je člověku šestnáct, to je i někdy ostýchavost téměř půvabná, může být snad i chvilkami svým způsobem roztočilá. Ve zralém nebo starším věku je už pak poněkud směšná. Něco není v pořádku, cosí je zanedbáno. Člověk už má mít vybudovaný charakter a být si sám sebou jistý, znát svou vůli a své možnosti. Měl by vědět, co od něj život chce a jakou má nést odpovědnost, proč je tady a jaké má nadání. Co mu jde od ruky a v čem naopak potřebuje pomoc od druhých. Bývá díky tomu ochoten sám také pomoc poskytnout, prostě týmově spolupracovat. Tvář o našich hodnotových postojích hodně vypovídá. Zapisují se do ní naše prohry i výhry. Vzpomeňme na knížku Oscara Wildea „Obraz Doriana Graye“. Mladý muž zůstával v životní realitě stále krásný, ale na obraze půvab jeho tváře mizel a rysy čím dál více prozrazovaly neřesti: pýchu, zhýralost, sobectví, slabošství, nevyrovnanost, schopnost ublížit druhým, ponižit je, okrást, zradit. Hříchy spáchané během života namalovanou ideální tvář zbavovaly šarmu a espritu a deformovaly ji. Měnily mimiku v odpudivý škleb.

Podle mimiky i klidového výrazu tváře tedy mnohdy rozpoznáme charakter člověka. Jedinec velmi snadno prozradí svoji schopnost nebo naopak neschopnost sebeovládání. Někdy spatříme naoukanost, ješitnost, narcismus, pýchu a z něčí tváře máte dokonce pocit, že jste pouhým pohledem píchli do vosího hnízda. Mnozí z nás často mívají základní výraz vyčerpaný, rezignovaný, skeptický a jen u nemnohých vnímáme při náhodném setkání radost ze života, dobré svědomí, laskavost, vyrovnanost, klid. Přitom platí, že nejrady se díváme právě na bližního, jehož výraz je srdečný, vstřícný, prozrazuje smysl pro humor. Vyzařuje z něho soulad, světlo, láska k lidem. Zračí se tu moudrý nadhled, schopnost odstupu od problémů, víra, naděje a ochota pomoci. Shrme-li si již řečené, dalo by se možná konstatovat, že ctnosti a neřesti se zapisují do tváře. Za to, co naše tvář vyjadřuje, jsme odpovědní. Přetvářka funguje pouze chvíli. Ve většině případů můžeme říci, že naše tvář o nás v některých okamžicích skutečně prozrazuje pravdu.

Olga Nytrová

Z kazatelského plánu

13. NEDĚLE PO SVATÉM DUCHU

Jak dobré je vzdávat Hospodinu chválu, tvému jménu, Nejvyšší, pět žalmy, hlásat zrána tvoje milosrdenství a v noci tvou věrnost.

ŽALM 92,2-3

První čtení: Jozue 24,1-2a.14-17.18b

Tužby:

2. Abychom silou Ducha svatého v pokušeních obstáli, modleme se k Hospodinu.
3. Abychom ve službě Kristu pravou radost spatřovali, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Svatý Bože, děkujeme ti, že svůj lid tytíš slovy věčného života. Pomoz nám správně se rozhodovat a rozlišovat mezi dobrým a zlým! Svým Duchem nás osviť, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení (varianta I): Efezským 6,10-18

Evangelium: Jan 6,56-69

Verš k obětování: Žalm 86,4

Verš k požehnání: Jan 6,63

Modlitba k požehnání:

Živý Bože, zachraň nás uzdravující silou své lásky! Ved' nás, abychom se ti líbili ve všem, co děláme. Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 64, 77, 86, 104, 116, 178, 310, 312

Z NOVOZÁKONNÍCH VÝKLADŮ ZE SMRTI K ŽIVOTU

70

Vzkříšení dcery Jairovy

Dokončení z minulého čísla
Existuje slavná historika o Rolandovi, paladinu Karla Velikého. Ten měl na starosti zadní voj armády. A náhle byl napaden Saracény v Roncesvalles. Bitva se strašnými protivníky divoce zuřila. Roland měl lesní roh zvaný Olivant, který vzal obru Jatmundovi. Jeho zatroubení bylo slyšet do vzdálenosti 30 mil. Bylo tak silné, že – jak se praví – ptáci padali mrtví, když zatroubení rohu prorazilo vzduch. Přítel Oliver snažně Rolanda prosil, aby na roh zatroubil tak, aby to Karel Veliký

slyšel a přišel mu na pomoc. Ale Roland byl příliš pyšný, než aby o pomoc požádal. Jeden za druhým padali jeho muži v boji, až zbyl on sám jediný. Pak konečně se zmirajícím dechem na roh zatroubil a Karel Veliký přispěchal. Ale bylo už pozdě. Roland byl už mrtvý. Byl příliš pyšný, než aby poprosil o pomoc.

Je snadné si myslet, že na život stačíme sami. Ale dočkat se zázraků Boží milosti je možné jen tehdy, když pokorně odložíme pýchu, přiznáme svou bídu a poprosíme. Proste a bude vám

dáno. Není možné něco dostat, aniž bychom poprosili. Jairovi byl mužem stále doufající víry. Nesmířil se s tím, že tu byly plačky. Ale šel se svou ženou do místnosti, kde dívka ležela. Měl naději proti veškeré naději. Ne-pochybně si myslel: „Nikdy člověk neví, co tento Ježíš umí udělat.“ Opravdu – nikdo z nás neví, co všechno umí tento Ježíš udělat i pro nás. I v ten nejtemnější den bychom měli stále doufat v nevyzpytatelné bohatství, všemohoucí milost a moc vždy vítězího Boha.

Překlad Jiřina Kubíková

Jho

Při ordinaci nového plzeňského biskupa mluvili všichni o tíži biskupského úřadu, jha, řetězu atd... Abych jako ženská neměla poslední slovo, mlčela jsem. S tichou otázkou, proč se o ně všichni pak tolik derou? Co já vím, tak „jho“ na způsob štoly kněžské používají stěhováci, aby s jeho pomocí unesli těžká břemena. A Kristus přece říká, že jeho jho netlačí a břemeno netíží. A Kristus opasává. Nebo ne? Tak jaká tíha?! A vůbec – myslím, že pojmenování funkce pro biskupa nemělo být episkopos – dozorce. Církev, sbor Páně, přece není kriminál. Ani Bůh není dozorce, ale milující Otec, dlouho setrvávající v milosrdenství. Lépe by znělo mikroskop, periskop, stetoskop... Biskup by nenápadně nahlédl a zkoumal životy lidí do detailů, na dřevě a měl je rád a rozuměl jim a... I episkopos z donucení, Augustin, napsal, že jedině, co může biskup dělat, je modlit se a plakat... Znáte větší sílu než tuhle? Kam se „hrabe“ dozor...

Jana Šilerová, biskupka

Nad Písmem

CHLĚB VĚČNÉHO ŽIVOTA

J 6,56-69

Zamysleme se dnes nad tím, co vlastně evangelista Jan vkládá Ježíšovi do úst: Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. Jako mne poslal živý Otec a já mám život z Otce, tak i ten, kdo mne jí, bude mít život ze mne. Toto je ten chléb, který sestoupil z nebe - ne jako jedli vaši otcové, a zemřeli. Kdo jí tento chléb, živ bude navěky... Co dává život, je Duch, tělo samo nic neznamená. Slova, která jsem k vám mluvil, jsou Duch a jsou život... Proto jsem vám pravil, že nikdo ke mně nemůže přijít, není-li mu to dáno od Otce.

Tato výpověď pracuje s několika synonymy. Ježíš identifikuje sám sebe jako tělo a krev a přirovnává se ke chlebu, jehož hlavní charakteristikou je život věčný. Tento život pochází z Ducha a tento Duch je ve slovech, která Ježíš mluvil. Tedy: Ježíš, chléb, život, Duch a Slovo jsou synonyma. Jsou to opisy toho, co se autor snaží sdělit a co lze sdělit jen popsáním vztahu mezi synonymy. A k tomu všemu se text zavrhuje oznámením, že pochopit toto všechno může jen ten, komu je dáno od Boha. Co je ale na tomto podivuhodném textu nápadné, je důraz na lidskou aktivitu. Posluchači evangelia mají jíst, pít, zůstat, mít život a přicházet. Cílem této aktivity je Ježíš sám, říká církev.

Dejme tomu, že nám toto vysvětlení nestačí. Jsme rýpalové a dogmata máme od toho, abychom je nově interpretovali. Nestačí nám slyšet, jak máme jednat, ale chceme vědět, co přesně máme dělat. Potřebujeme know how. Pro dnešní svět již nejsou srozumitelné zavedené způsoby obecnosti s Bohem skrze Ježíše Krista, tedy společenství slova a těla Kristova – bohoslužba, svátosti a modlitební praxe, zkrátka život v církvi a s církvi. Prá se mi, jakoby odevšad zaznívalo: Nechte

si svá dogmata o Ježíši, my chceme jiného, jednoduššího, pochopitelnějšího Boha. Jakmile lidé slyší jméno Ježíše Krista, zacpávají si uši. Jakmile slyší o jeho oběti za svět, říkají: Kdo se ho o to prosil? Tyto reakce ve mně vzbuzují otázky, jak svědčit o Kristu a nejmenovat ho, jak vzbudit v lidech touhu po něm? Je však vidět, že lidé po Bohu touží, po Bohu, který by nebyl definován církví, a říkají: Něco je mezi nebem a zemí. Tuší, že toto „něco“ je jejich duchovní potravou. Něco, co hledají a potřebují. Chléb věčného života. Hledají duchovní přítomnost, která by je osvobodila od mnohdy nelidských podmínek, ve kterých žijí. Lidé chtějí být Bohu blízko, ale okázale se přitom vyhýbají způsobu, jakým je tato blízkost člověku nabízena. Blízkost Boha a člověka, kterou evangelium v uvedených synonymech naznačuje, je možná. Je nosným základem lidské existence. Řecké slovo pneuma označuje ducha a zároveň esenci (dech) života. Jedním slovem se zde označují oba póly existence. Lidství se projevuje slovem, uměním mluvit, náš život je artikulován. Latinské slovo orare znamená mluvit a zároveň modlit se. Bez modlitby není život úplný. Není život bez chleba, není Ježíš bez Ducha, není Bůh beze slov. Proto je modlitba základem náboženství. Úspěchy misijní praxe církvi, jak je historicky doloženo, záleží především na modlitbách, které ji doprovázejí. Misionáři vlastně přemlouvají Boha, aby jejich posluchačům dal svého Ducha podle Ježíšovy rady: Tlučte a bude vám otevřeno. To má na mysli Pavel, když říká: V každý čas se v Duchu svatém modlete a proste, bděte na modlitbách a vytrvale se přimlouvejte za všechny bratry. Chlebem věčného života je tedy modlitba jako setkání s Bohem. Modlitba vy-

chází z nejněmější potřeby vytvořit ve svém životě věčnost. Modlitba sama o sobě je vyjádřením vztahu. Působí to poněkud schizofrenním dojmem, ale v zásadě jde o to, že mluvíme sami se sebou, s Bohem, který je ukryt v nás a jedině skrze nás se může projevit navenek. Proto opakujeme v liturgii slova apoštola: Jsme živi, žije v nás Kristus. Ježíš je tady zástupným synonymem pro společné vyznání, že žijeme jeden pro druhého. Výrazem této vzájemnosti je modlitba Otče náš, kterou nás Ježíš naučil, abychom zaujali postoj společenství. To je zároveň nejhlubším sebepochopením Izraele: moje existence má smysl jen ve sdílení s ostatními ke společné věčnosti. Z těchto důvodů si ani Buddha, Konfucius nebo Zahrathustra nenechali své poznání lidského ducha pro sebe, ale byli puzeni jej předávat. A předávali cosí podobného jako Ježíš. Zvěst, že Bůh se stává naší součástí tak přirozeně, jako když jíme chléb a on se v nás přeměňuje na energii, kterou využíváme k životu a předáváme dál. Toto je tichá přítomnost Boha na dně našeho myšlení, citění a bytí. Víme-li o této přítomnosti, která nás nutí komunikovat, víme také, že to v modlitbě nejsme my, kdo mluví. A to nás tak obšťastňuje, že spolu s učedníky voláme: Pane, dávej nám ten chléb stále.

Tomáš Procházka

Pane Ježíši,
nauč mne, abych uměl
každou vteřinu svého života
být s Bohem, tak jako ty.
Nechci to pro sebe,
ale pro své okolí,
aby poznali,
že ty jsi ve mně
a já s tebou v Bohu.
Amen

VRŠOVICKÉ DIVADLO MANA VSTUPUJE...

Dokončení ze str. 1
vozním ředitelem divadla je od ledna 2012 Jakub Korčák – renomovaný divadelní režisér a pedagog na pražské DAMU.

V době ještě pokračujících rekonstrukcí je repertoár, než vznikne vlastní soubor i dramaturgická profilace, postaven především na hostujících souborech a představeních, která si „půjčujeme“ od kolegů z jiných pražských divadel. Díky tomu měli již diváci možnost vidět ve Vršovicích Viktora Preisse s Jiřím Lábusem ve vynikajícím představení Normální okruh, vystupovali u nás Bořivoj Navrátil, Jan Burian, Jiří Tichota, opakovaně Štěpán Rak s Alfredem Strejčkem. V loňské sezóně uvedlo Vršovické divadlo autorské představení Obrázky ze starých Vršovic s Václavem Vydrou a Janou Bouškovou v hlavních rolích.

Prostor divadla a k němu náležející studiové scény MANA pravidelně ožívají také kurzy dramatické výchovy

pro děti od 5 do 15 let, které pod názvem Dětský talent vede zkušená lektorka, herečka a šansonierka Erika Deutsch.

A jaké jsou naše plány v nadcházející sezóně? V produkci Vršovického divadla MANA bude jako školní, ale i jako večerní představení uváděno drama ostravského autora Tomáše Vůjtky S nadějí i bez ní, které je autentickou reflexí politických procesů 50. let. V hlavních rolích se představí Daniela Kolářová s Jiřím Lábusem. Režijně inscenaci vede Hana Burešová – držitelka několika cen Alfréda Radoka. V září vystoupí Zora Jandová jako Edith Piaf ve hře slovenského autora Lubomíra Feldeka Smrt v růžovém. Budou pokračovat pravidelná dětská představení – kromě jiných u nás opakovaně vystupují již řadu let Buchty a loutky.

Rádi bychom také připomenuli v tomto roce 120. výročí trvání ochotnického divadelního spolku Bozděch – určitě si to vzhledem k své spjatosti

s touto scénou páni a dámy z Bozděcha zaslouží! Kdo má rád detektivky, přijďte na Agathu Christie a její Past na myši, kterou v našem divadle uvádí další amatérský soubor Divadlo OKKO. Nabídka je široká.

Příležitost k návštěvě unikátního prostoru divadla i celého Husova sboru budete mít kromě časů večerních představení i po celý den 12. září mezi devátou až devatenáctou hodinou, kdy ve spolupráci s Městskou částí Praha 10 proběhne Den otevřených dveří v rámci Dnů evropského dědictví. Během dne budou probíhat i komentované prohlídky sboru a divadelního sálu. Další informace o divadle naleznete na jeho internetové adrese www.vrsovice-divadlo.cz. Tam také funguje rezervace a předprodej lístků na všechna představení. Těšíme se na setkání s vámi v hledišti našeho divadla.

Jiřina Hůlková,
produkc
Vršovického divadla MANA

SETKÁNÍ MLÁDEŽE TENTOKRÁT...

Dokončení ze str. 1
e-mailem na adresu: kristyna.mlynkova@csh.cz nejpozději do 14. září. Kdo se přihlásí dříve, bude mít lepší ubytování.

Více informací na www.csh.cz. Rozšířte prosím tuto pozvánku všem mladým lidem, které by tato akce mohla zajímat a podpořte jejich účast. Cílem setkávání mládeže je nejen prohlubování jejich víry, ale také to, aby se mladí lidé, kteří jsou s naší církví spojeni, o sobě dozvěděli a neměli pocit, že jsou v církvi sami. Jde nám o vytvoření přátelského společenství mladých křesťanů, kteří se budou chtít i nadále setkávat, kteří budou tuto církev považovat za svůj domov, a kterým nebude lhostejná její budoucnost.

dým lidem, které by tato akce mohla zajímat a podpořte jejich účast. Cílem setkávání mládeže je nejen prohlubování jejich víry, ale také to, aby se mladí lidé, kteří jsou s naší církví spojeni, o sobě dozvěděli a neměli pocit, že jsou v církvi sami. Jde nám o vytvoření přátelského společenství mladých křesťanů, kteří se budou chtít i nadále setkávat, kteří budou tuto církev považovat za svůj domov, a kterým nebude lhostejná její budoucnost.

tovoření přátelského společenství mladých křesťanů, kteří se budou chtít i nadále setkávat, kteří budou tuto církev považovat za svůj domov, a kterým nebude lhostejná její budoucnost.

Kristýna Mlýnková

NAŠE RECENZE

Vydal Advent Orion v roce 2011; 235 stran.

Obálka a ilustrace: Jan Bárta.

Nová kniha vzešla z dílny známého biblisty a učitele Starého zákona doc. Jiřího Beneše se zabývá ve své době vlivnou postavou a jejím působením, převážně v severním Izraeli. Kniha vzešla z přednášek o exegezi narativních látek (příběhů). V tomto studijním textu autor předkládá vlastní výklad, založený na vlastním překladu hebrejského textu pro lepší porozumění jemných nuancí, které z českého překladu (ČEP) patrně nejsou.

Jiří Beneš ihned na začátku celý elišovský cyklus usazuje do dobového a literárního kontextu, aby čtenáře zorientoval a napomohl mu lépe porozumět celému cyklu. Zřejmým se tak stává záměr vypravěče elišovského cyklu, jímž je především zpráva o pokusu uskutečnit nábožensko-politickou reformu. Celý cyklus je koncentrován na Elišovu komunikaci s okolím, dost často doprovázenou neverbálními projevy. Beneš píše že Elišovy výroky „umožňují mi [čtenáři] vstoupit do události a nahlédnout ji zevnitř, něco s postavami prožít a tímto prožitkem cosi pochopit a někam se posunout. (s. 15)“ Dále uvádí, že takovéto účastenství na ději vede čtenáře, aby se rozpomněl na to, co má v sobě samém a aby opustil racionálně-pozitivistické myšlení založené na pouhém smyslovém vnímání.

Elišův příběh je třeba vidět pod zorným úhlem prvního Hospodinova výroku (tj. přímé řeči v 1 Kr 19,15-18). Jiří Beneš zde spatřuje teologický motiv Božího záměru s Elišou. Eliša, ačkoli nic netuší, bude s Božím jednáním velmi úzce propojen, bude realizátorem (zjevovatelem) Božích záměrů. Kdekoli je Eliša, musí tedy čtenář nutně počítat s Boží přítomností. Čtenář si tuto teologickou výpověď má osvojit, neboť je klíčem k celému elišovskému cyklu.

Sociální působení Eliši je vždy ve prospěch lidu a projevuje se tam, kde jsou lidé konfrontováni s něčím, nač nestačí. Elišovy rozhovory totiž vyrůstají z existenciálního ohrožení – ve všech jde o kvalitu života. Eliša si ví vždy rady, zná řešení a ví, co má dělat. Styl zpracování tématu je následující: Nejprve autor seznamuje čtenáře s hlavním motivem perikopy, uvede hlavní postavy perikopy, zvláště vytkne Elišovu roli. Současně hledá podobný motiv nejen v elišovském cyklu, ale i v celém Starém zákoně či dokonce v novozákonním textu. Jiří Beneš tak pro výklad dané perikopy nejenže hledá klíč ke svému výkladu, ale také dozvuk Elišova jednání v širším kontextu. Poté se pouští do vlastního rozboru textu jednotlivých výroků (přímých řečí) či událostí. Nejdříve ze všeho si všimá vypravěče jako čtenářova průvodce, který rozehrává a popisuje scénu, čímž uvádí čtenáře do děje. Role vypravěče je vystižena velmi trefně a čtenář musí právě vypravěčově zpracování látky věnovat velkou pozornost. Vypravěč rozkryje zápletku příběhu, kterou Eliša svým působením rozuzlí, protože lidé okolo něho nejsou schopni daný problém vyřešit. Z mnohokrát opakovaného vzorce Elišových reakcí na podněty lidu pak čtenáři vyplývá, že se má učit na Elišu, tj. na Hospodina skrze Elišu jednajícího, spoléhat a nikoli na vlast-

ním velmi úzce propojen, bude realizátorem (zjevovatelem) Božích záměrů. Kdekoli je Eliša, musí tedy čtenář nutně počítat s Boží přítomností. Čtenář si tuto teologickou výpověď má osvojit, neboť je klíčem k celému elišovskému cyklu.

Originálnost vykladačského přínosu je patrná ze seznamu doporučené literatury a zdrojů, ze kterých autor čerpal. Vychází samozřejmě předně z hebrejského textu, s nímž pracuje pomocí koncordancí a slovníků, jež konfrontuje s několika málo výklady od předních českých biblistů předcházejících generací, profesorů Jana Hellera a Vladimíra Kubáče. Překvapivé rozvíjení mnoha originálních myšlenek a podnětů naznačuje, že v Elišovi máme před sebou svébytnou, na zahraničních autoritách nezávislou původní českou teologickou práci.

Kniha Jiřího Beneše jistě připoutá pozorného čtenáře, který má poctivý zájem proniknout do životů a osudů biblických postav a nechat se jimi oslovit a navigovat ve svém životě. Mnohdy čtenář by sice mohl očekávat jakýsi (aplikační) výstup z každé kapitoly. Ten ale nenajde. A je tomu tak dobře. Tímto aktem totiž vykladač nechává čtenáři prostor pro vlastní domýšlení textu. Je na čtenáři samotném, aby zaujal k biblickému textu svůj vlastní postoj a odnesl si to, co je potřebné pro jeho život. Jen tím, co si takto čtenář sám ze studia odnese, může autenticky a přesvědčivě oslovit i své bližní. Pečlivé studium, jakési vnitřní protavení studované látky ve vlastní duši totiž neznamená jen obohacení vlastní spirituality.

Jiří Hempl

BENEŠ JIŘÍ: ELIŠA

Z DIAKONIE

Kapličky 2012

Zřejmě již desátý ročník Kapliček proběhl na konci června 2012 v okolí obce Chvalšiny na Českokrumlovsku. Nazaret se snaží touto akcí přispět k příjemnému prostředí v tomto krásném místě v oblasti Blanského lesa. Pracovali jsme zpravidla v šesti lidech. Ozbrojeni kosami, vidlemi a hráběmi jsme pokosili a upravili okolí celkem dvánácti kapliček. Výklenky i prostory kapliček jsme uklidili a vyzdobili vázičkami a lučním kvítím. U třech kapliček jsme vyrobili či opravili lavičku pro unavené poutníky. Pozoruhodné bylo, že v prvních ročnících jsme v okolí kapliček museli vysbíraným odpadem naplnit téměř celou káru, nyní to byl jen malý soudek. Potvrdilo se tak, že lidé spíše odhodí odpadky tam, kde je nepořádek, a na místech uklizených si dají větší pozor. Bylo to pro nás povzbuzení, že naše úsilí přináší ovoce a že má smysl v něm pokračovat. Radost nám udělalo i to, že jedna kaplička přibyla a to poblíž vesničky Borová. Díky místnímu farmáři panu Kamírovi a spřátelenému řezbáři je to kaplička z jednoho kusu mohutného dubu. Střed tvoří vyřiznutý kříž a zbylá hmota symbolizuje dvě postavy – muže a ženu... Vedle kapličky je dubová lavička ve tvaru srdce – vzniklá vyřiznutím tvaru kříže. Právě zde jsme naši akci zakončili symbolickým připitkem – tak jak to prý dělal náš „předchůdce“ Josef Kemr.

Putování s oslem 2012

„Putování s oslem“ je bývala aktivita Domečku, kterou převzalo i středisko Nazaret a to včetně původního názvu. První ročník proběhl v létě 1999 a tak si můžeme spočítat, že letošní ročník byl již čtrnáctý. Místa konání střídáme a letos jsme se již počtvrté vrátili do Bukové na Trhvosvinensku, ale tentokrát ne do místního rekreačního stavení Jedličkova ústavu, ale poprvé jsme to zkusili na jejich tábořišti, které je vzdáleno přibližně dva kilometry v krásném prostředí - z jedné strany les, z druhé strany rybník.

Tábořiště je velmi dobře vybavené a uzpůsobené pobytu lidí s handicapem tedy i vozíčkářů. Chatky, sociální zařízení, kuchyně a jídelna - vše zapadá do krásné okolní přírody a je řešeno velkoryse. Už proto, že kapacita tábořiště je nejméně dvakrát větší než byla početnost naší výpravy.

Bylo nás nakonec 24. Z toho sedm vozíčkářů a čtyři nevidomí. Dvě členky týmu Iva a Pavla se obětovavě staraly o kuchyni a byla s námi i paní emeritní lékařka, nyní aktivní kazatelka naší církve sestra Anna Čermínová ve funkci zdravotnice.

Z toho je vidět, že počet týmu aktivních osobních asistentů byl lehce nedostačující a řešilo se to zpravidla tím, že jeden asistent vodil dva nevidomé. Hlavně však vše dobře probíhalo díky úžasnému nasazení všech členů týmu a vstřícnému postoji účastníků. Tým byl doplněn nováčky převážně mladšími a ti se velmi osvědčili.

Den jsme začínali písničkou a zamyšlením nad texty z Hesel Jednoty bratrské a společným pokřikem.

Večery bývaly pestré: četba z táborové kroniky, písničky s kytarou u stolu i u táboráku, promítání filmů a četba na dobrou noc z knihy Saturnin.

Celý pobyt byl výbornou příležitostí ke vzájemnému sdílení. Bylo dojemné zaslechnout občas hovory handicapovaných lidí mezi sebou o problémech, které mají se svými postižením. Převážně však bylo veselo v obou „kavárnách pod širým nebem“, které zde spontánně vznikly.

Hlavní náplní „Osla“ bylo jako vždy putování krásnou jihočeskou přírodou. Navštívili jsme pěšky Žumberk, Hrádek, Terčino údolí i stáčímu Dobré vody. Dojeli jsme do Žižkova rodiště Trocnov... Společná chůze poskytuje nejlepší příležitost k rozhovorům. Kdysi jsem to zaslechl na přednášce Jara Křivohlavého a mohu potvrdit.

Jsem vděčný, že se podařilo vytvořit tak krásnou atmosféru celé akce. Díky všem, kteří k tomu přispěli a Pánu Bohu, že nám ty chvíle daroval.

Karel Filip

Letní setkání dětí v Přibyslavi 2012

Rok se s rokem sešel a my se opět sjeli do Přibyslavi na Vysočině. Konkrétně dvanáct dětí ve věku od 10 do 17 let pod vedením jihlavského bratra faráře Františka Tichého, kterému tímto děkuji za trpělivost a vynaložené úsilí (vyplatilo se).

Týden od 28. července do 4. srpna jsme si opravdu velmi užili. Počasí přálo výletům (do Žďáru nad Sázavou na bohoslužby a na vláčky, údolím řeky Doubravky, k Žižkově mohyle), táborákům, vaření na ohni, koupání, soutěžení i spaní pod širákem.

Na ranních a večerních modlitbách jsme probírali vyjití izraelského národa z Egypta a následnou pouť přes poušť. Motívem všech dobrodružných činností tedy bylo téma setkání „putování pouští“.

Zažili jsme spoustu zábavy, získali jsme nové zkušenosti, počasí bylo více než vyhovující a žádné zranění se, díky Bohu, nikomu nepříhodi- lo; takže celkové dojmy se dají shrnout jedním slovem – nadšení. Doufám, a nejsem sám, že se o příštích prázdninách zase uvidíme na naší milé faře v Přibyslavi.

František Kopřiva,
Mladá Boleslav

